

Madvig: Jeg vil kun tillade mig endnu at tilføie et Par Ord om et Punkt, som ikke synes mig at være blevet tilstrækkelig paaagtet. Den ærede Finantsminister har, for at anbefale den af ham her foreslaaede Foranstaltning, navnlig fremhævet, at der med den hele Beregning o. s. v., af de omhandlede Sæd-afgifter var forbundet et betydeligt Besvær for Administrationen. Jeg troer imidlertid, at der er blevet lagt større Vægt derpaa fra den ærede Finantsministers Side, end der bør lægges derpaa. Det er jo nemlig for det Første saa, at det kun er en Deel af Amtstuedistricterne, hvortil de omhandlede Sæd-afgifter findes i en større Masse. Og hvis man nu dernæst ved den foreslaaede Foranstaltning blev aldeles fri for denne Art af Afgifter, saa at altsaa baade den hele Art af Afgifter og deres Udregning, naar Capiteltarten var sat, og den hele Række af Conti for dem forsvandt, saa vilde det ganske vist være en betydelig Lettelse, der indtraadte. Men der er jo kun Tale om en Udgang for de enkelte Ydere til at fritjæbe sig, og vil altsaa sandsynligviis i samtlige de paagjældende Amtstuedistricter blive den samme Art af Sæd-afgifter og den samme Art af Beregninger tilbage, om end naturligviis for noget mindre Antal Conti. Hvis Foranstaltningen fik en noget større Virkning, saa vilde der, som sagt, alligevel blive et mindre Antal Conti tilbage, for hvis Skyld den omtalte Forretningsform skulde opretholdes, og dersom Afløsningen kun skete i en indskrænket Grad, vilde Forretningslettelsen derved endog kun blive meget lille. Paa dette Punkt viser sig netop Forskjellen mellem en almindelig Foranstaltning, hvorved en saadan Række af Afgifter ganske forsvinder ved Hjælp af en Evangslov, og den foreslaaede Foranstaltning, der kun giver den enkelte Udgang til en Afløsning, som Følge af hvilken vel altsaa nogle enkelte Conti ville falde bort, men dog den hele Form af Afgiftsberegning og Bogføringen derover vedbliver.

Jeg skal endnu kun tilføie en Bemærkning med Hensyn til, hvad der blev yttret af den ærede sidste Taler. Det var ganske sandt, hvad han sagde, at der i Lovforslaget, saaledes som det er formuleret, ikke synes at ligge

et Præcedens, der vil kunne sættes i Bevægelse ligeoverfor private Besiddere af radicerede Kornafgifter, men den ærede Taler tog derimod ikke ved sine Uttringer Hensyn til visse Besiddere, til hvilke der før blev hentydet af Udvalgets Fleertals Ordfører, nemlig til de offentlige Stiftelser. Ligeoverfor dem vil det ikke være ganske uden Betænkelighed, at Staten i det Hele med Hensyn til de Kornafgifter, som den selv umiddelbart besidder og oppebærer for Statskassen, erklærer sig stemt for en Afløsning og tilbyder en saadan. Hvad Staten saaledes for Statskassens Vedkommende anseer for rigtigt, det vil, tror jeg, ogsaa blive opfattet som rigtigt for de Stiftelsers Vedkommende, der staae under Statens Formynderskab og Bærgemaal, og den her foreslaaede Foranstaltning vil altsaa blive benyttet som et Argument overfor dem. Men jeg troer, at det vilde være meget betænkeligt at gaae vidt i denne Retning, idet jeg slutter mig ganske bestemt til de Medlemmers Anskuelse, der troe, at Kornafgifter ere sikkrere end Capitaler. Selv om Kornet i de sidste 5 Aar maatte have naaet en Pris, der vil gaae noget tilbage i den første Tid, og selv om Kornet saaledes maatte synke lidt ned under den Værdi, som det nu har, saa anseer jeg dog Kornafgifterne for i det Hele at være sikkrere end Capitaler. Kornafgifterne ere ikke udsatte for de Eventualiteter, som, efter hvad vi selv have seet, meget let kunne afficere Capitalbesiddelsen. Naar den ærede Finantsminister, for at modbevise den Sætning, at Kornets Værdi er stigende ligeoverfor Pengene, ligeoverfor Metallerne, paaberaabte sig ikke de sidste 50 Aar, men de næstsidste 50 Aar og sagde, at de ville modbevise, hvad man meente at kunne slutte af de sidste 50 Aar, saa maa jeg sige, at jeg troer, at han tilsfald tog et for langt Tidsrum. Hvis han havde taget et noget kortere Tidsrum forud for de sidste 50 Aar, som jo gaae tilbage til 1820, saa havde hans Bemærkning maaskee været rigtig. Naar han derimod tager andre 50 Aar og altsaa gaaer tilbage heelt til Aaret 1770, saa troer jeg, at Perioden ikke vil indeholde noget Modbeviis imod, men meget mere en Bekræftelse paa, at Sædens Værdi er stigende.